

TATÁR SÁNDOR

Rien ne va plus! - ad infinitum

Boldog zseton!
Az éj, a könyörületes krupié, megint
begereblyézett, maga elé söpört
démonod rulettasztaláról; mára már¹
biztonságban vagy, nem hazardíroznak veled.

A démon persze gátlástalan, nincsenek
skrupulusai; fényes nappal sem riad vissza
a szerencsejátékoktól (sőt).

Egy-egy szorongáscsökkentő szer
lagymatag, inkább színjáték-razziájakor
legfőljebb a szivarját oltja ki, és kis időre
visszavonul a mosdóba, de
– tudván, hogy hamarosan ismét visszatérhet,
s ha úgy tartja kedve, még szenvedélyesebben
vetheti magát a hazardírozásba – ott hagy maga
után száz apró, árulkodó jelet.

Semmit nem kockáztat, hatalmát-erejét nem becsüli túl
(gyakorlatilag határtalan mindkettő), de
alá sem; magabiztos pókerarca rezzenéstelen,
sima és after shave-től illatos.

A zseton, aki a krupié oltalmában most éppen
boldog (megkönnyebbült): kopott-karistolt,
a sok játéktól, amelyben tehetetlen eszköz volt csak,
szinte kiszájkásodott, s a félelem
verejtékétől szaglik.

Névtelenül meglapul a kupacban,
de elfelejteni hogyan is tudná: holnap
új(ra) nap jön, és semmi
de semmi oka azt hinni/remélni, hogy a démon
elkerüli majd a játékbarlangot.

Hiú ábránd, hogy

Szenvedés / üresség. Bináris kód ez.
Soha még szimplább működést!
Lelt volna csak kisedeként rám Heródes,
vagy mártott volna Macbeth a szívembe kést!

Elkerült mindez, sőt még tumorom sincs.
Sőt irigyelhető a prosztatám.
Ám ez a test, érzem, hogy bitorolt kincs –
rossz diák voltam? rossz tanár?

Mindkettő, hiszen itt az évisméltés:
ha tanultam is bármit, nem segít –
e parton megjeltem a szenvedést, és
átmenekülni nincs sajka, se híd.

¹ Igaz, a napból már alig van már hátra.

Át? Másik part?? Az is csak önmagamból
lehetne, hiszen ily csapdás a sors.
Hiú ábránd, hogy ígéret-harang szól;
bármit kérdezzek, te a számmal válaszolsz.

Napra nap jő, mind rettegést hozóak –
fuldokolva nem érezni az árapályt;
és úszni hogy, amikor felborult a csónak?!
Létezhet baywatch, mely még élve rám talál?

„Csak” vak voltam, nem volt bennem gonoszság
szemernyi se, de ez kit érdekel?!
Kit okolhatnék: Voltak rossz boszorkák?
Ők tették tán, hogy hozzád mégse érjek el?!

Fénylő kacat csak, amit gyűjtöttem,
s hagytam szétporlani a fontosat.
Nincs már esély, hogy majd bölccsé öregszem
– sok altató, ugrás a hídról, gyorsvonat...

